

HER İNSAN ENGELLİ ADAYIDIR UNUTMA !

Zeynep 3 yıl boyunca dur duraksız çalışarak dersane ve okul arasında mekik dokuyup üniversite sınavını kazanmak niyetindeydi. Ailesinin kendinden büyük işler beklediğini gözlerinden anlıyordu. Üniversite sonuçları açıklandığında hep doktor olmak hayaliyle yaşadığını fakat öğrencilik hayatı boyunca yaptığı çalışmalarının yetmediğini fark etti. Tercih işlemleri sonucunda Süleyman Demirel Üniversitesi İnşaat Mühendisliğini kazanmıştı. Sevinç ve üzüntü arasında gelip gidiyordu. Sonunda kararını verdi. Kayıt olacaktı. Üniversiteye kayıt için gidip kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra kredi yurtlar kurumuna ait yurda yerleştirilmişti. Zeynep okulun 1. Döneminde yurttan okula, okuldan yurda şeklinde devam eden bir süreçte monoton olarak yaşıyordu. Yurttan ve yemeklerden çok sıkılmıştı. Kendine ait bir ev ve dert ortağı bir arkadaş arayışı içerisindeydi. Derken okul arkadaşlarından Merve ile tanıştı. Merve Hukuk Fakültesi öğrencisi olup hakim olmayı hayal eden biriydi. Ayrıca Merve kendini beğenmiş ve genelde sözlerine ben diye başlayan biri olduğu halde Zeynep onu nedense çok sevmişti. Merve ile 3 aylık bir arkadaşlıktan sonra ev tutmaya karar verdiler. Zeynep bu durumu ailesine anlatmaya çekinse de annesine durumu biraz olsun çitlatdı. Annesi “Tamam kızım sen nasıl istersen ben sana güveniyorum” deyince ev aramaya karar verdi. Zeynep ve Merve Isparta sokaklarında ev aradılar, emlakçılarla konuştular ve sonunda bir apartman dairesinde karar kıldılar. Ev sahibi ile anlaşip evi tutmaya karar verdiler. 5 gün içinde üniversiteye de yakın olan evlerine taşındılar. Zeynep kendisine ait bir evi olduğu için çok mutluydu. Artık kendi yemeklerini kendi yapacak ve istediği zaman evine girip çıkabilecekti. Zeynep ve Merve artık yeni evlerinden üniversiteye gidip geliyorlardı. Bir gün Zeynep ve Merve apartman çıkışında engelli bir bayan ile karşılaştılar. Zeynep konuşmaya yeltense de arkadaşı Merve kolundan çekip “hadi geç kaldık şeklinde” çekeleyerek üniversite yoluna koyulup gittiler. Üniversitenin giriş kapısında aynı kızı gören Zeynep hemen kızın yanına sokularak “merhaba” dedi. Kızdan cevap gelmeyince selamını tekrarladi. Kız ısrarcı olduğunu gördüğü Zeynep’e “merhaba” diye karşılık verdi. Zeynep “sizinle sabah kapıda karşılaşmıştık, bizim apartmanda mı oturuyorsunuz?” diye ekledi. Kız “evet ben ev sahibiniz Hamdi beyin kızı Elif” diye tanıttı kendini. Zeynep gözlerindeki mutluluk ışıltısı ile memnun oldum dedi. Zeynep, Elif ile tanıştığından dolayı çok mutlu olmuştu. Elif bacağından engeli olan ama yüzünde mutluluk ışıltıları yayan çok tatlı bir bayandı. Zeynep aradığı dert arkadaşını bulduğunu hissetti bir an. Elif’te Zeynep’in kendine yaklaşımı karşısında şaşırılmıştı. Çünkü genelde Elif’i görenler acı duyar gibi öncelikle yüzü yerine ayaklarına bakıyorlardı. Zeynep’in bakışlarının öncelikle yüzüne doğru olması Elif’i çok mutlu etmişti. Elif ve Zeynep ikilisi bu görüşme sonunda iki tarafta memnun olarak oradan ayrıldılar.

Zeynep ile Elif sürekli apartman çıkışında karşılaşmaya başladılar. Zeynep sürekli Elif’e yardımcı olmaya başladı. Elif otobüse binmek konusunda sıkıntılar yaşıyordu. Zeynep bu konuda Elife yardımcı olmaya bayılıyordu. Kendini yardım ettiğinde huzur bulmuş hissediyordu. Ayrıca yardım ederken Elif’i kırmamak adına öyle hassas davranıyordu ki Elif bile buna şaşırıyordu. Merve’nin Elif ile Zeynep’in aralarında olan bu yakınlaşma ve arkadaşlığa karşı içinde bir kıskançlık oluşmaya başladı. Merve sürekli olarak Zeynep’e “neden bu sakat kızla kendini meşgul ediyorsun? bak onun yüzünden sürekli okula geç kalıyorsun. Erkek arkadaşlar bizden uzaklaştı” diye rencide edici sözler söylüyordu. Zeynep’in duyduğu bu kelimeler yardım etmenin verdiği huzurdan dolayı bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyordu. Merve ise sürekli rencide edici sözlerine yenilerini ekliyordu. “Zeynep neden bu kıza bu kadar yardım ediyorsun? sen anasımısın, babasımısın? bize ne ya biz tam gezip dolaşacağımız çağdayız neden bizi bu sakat kıza mahkum ediyorsun?” diye acı verici sözlerle Zeynep’i üzmeye başlamıştı. Zeynep buna rağmen Elif ile sürekli okula gidip gelmeye devam ediyordu. Zeynep bundan hiçte hiç gocunmuyor aksine Elif’in yüzündeki mutluluk ışıltılarını gördükçe daha da huzur buluyordu. Zeynep ve Merve arasındaki konular tartışmalara dönüşmüştü. Zeynep artık Merve’nin Elif ve kendisi için hatta ailesi için söylediği sözlerden rahatsız olup Merve ile konuşmaya karar vermişti. Merve’ye artık seninle arkadaş kalmamız mümkün değil bu konular yüzünden aramız iyice açıldı. Seninle aynı evde kalamayız şeklinde konuştu. Merve Zeynep’e hakaretler ederek Elif’i kastederek “şu sakat kız

yüzünden aramızı bozdun. Bende seninle aynı evde kalmaktan vazgeçtim zaten, sen o sakat kız ile uğraşmaya devam et. Ben kendi kendime yeterim. Kimseye ihtiyacım yok benim.” şeklinde bağırıp çağırıp evi terk etti. Zeynep bu olay karşısında çok yıpranmıştı. Fakat her sabah Elif’in gülen yüzü ile karşılaşır onunla okula gitmenin verdiği memnuniyet ona her şeyi unutturuyordu. Zaten Zeynep çocukluğunda da aldığı bir paket bisküviyi bile paylaşan hatta paylaşırken kendine ayırmayı bile unutan bir kızdı. Böyle sevgi dolu ve iyiliksever biriydi. Merve’nin gidişi karşısında bile 2 gün sessiz sessiz ağlamıştı. Hatta Merve ile okulda karşılaştıklarında ona geri dönmesini teklif etmiş özür bile dilemişti. Fakat Merve her zamanki gibi kendini beğenmiş şekilde “ben kendi başımın çaresine bakıyorum. Sen o sakat kız ile okula gelip gitmeye devam et” şeklinde hem Elif’i hem Zeynep’i küçük gören ve aşağılayıcı tavırlarına devam etmekte ısrar ediyordu. Okulun ikinci dönemi gelip çatmıştı. Merve okulun ikinci döneminde de hiç değişmemiş, Zeynep’in gel çağrılarını yine kulak asmıyordu. Hatta Zeynep’e bir daha benim yanıma gelme seninle aramızda hiçbir arkadaşlık kalmadı demiş Zeynep’i adeta yıkmıştı. Artık Zeynep istese de Merve’nin yanına gidemiyordu. Günler böyle geçerken kış gelmişti. Isparta’nın soğukunda üniversiteye gidip gelmek bile zor hale gelmişti. Elif ve Zeynep her gün kapıda buluşuyor ve birlikte okula gidiyorlardı. Merve’de aynı güzergâhta oturduğundan dolayı sürekli aynı otobüste karşılaşmak durumunda kalıyorlardı. Merve bunca arkadaşlığına rağmen otobüste gördüğünde bile ne Zeynep ne de Elif’e selam bile vermiyordu. Bunu uzun süre kafasına takan Zeynep artık umursamaz hale gelmişti. Günler geçiyordu Şubat ayının ortaları gelmişti. Isparta’da her yer kar ve buz, yürümek bile zorlaşmıştı yollarda. O gün Zeynep ve Elif otobüse bindiler Merve’yi görüp merhaba deyip yerlerine yöneldiler fakat Merve’den yine cevap gelmeyince yerlerine oturdular. Merve sessizce “sana yanındaki sakat arkadaşınla mutluluklar” şeklinde homurdandı. Bunu duyan Zeynep yine olgunlukla karşılayarak cevap vermektan kaçındı. 15 dakika sonra Otobüs üniversite kampüsü önünde durdu. Herkes indikten sonra bir ses duyuldu. Hatta bu ses çığlık gibiydi. Zeynep hemen tanıdı bu sesi, bu ses Merve’nin sesiydi. Hemen arkasını döndü ve Merve’nin okulun merdivenlerinden yuvarlandığını gördü. Hemen koşmaya başladı. Yanına varınca kaldırmak istese de, Merve çığlıklar içinde bağırıyordu. Zeynep telefonundan hemen 112’yi çevirdi ve kendisine hakaretler eden Merve’nin yanından bir an olsun ayrılmamış. Ambulans gelince Elif’e “ben gitmeliyim” deyip Merve’nin de içinde bulunduğu ambulans ile hastaneye gitmişti. Hastanede yapılan muayeneler sonucunda Merve’de kalçada ve bacakta olmak üzere kırıklar olduğu tespit edilmişti. Hastaneye yatırılan ayağı ve kalçası alçıya alınan Merve’nin yanında refakatçi olarak Zeynep kalmıştı. 3 gün sonra ailesinin gelmesi üzerine hastaneden ayrılmıştı. Zeynep aradan 11 gün geçtikten sonra bir telefon ile uyandı. Arayan Merve idi. Merve kısık bir sesle ağlamaklı bir şekilde kalça kırığının iyileşmediğini ve sakat kalacağını öğrendiğini söylemişti. Zeynep’in olanlar geçti bir an gözünün önünden, Merve’nin Elif için sürekli söylediği sakat kız, sakat o şeklindeki sözleri yankılandı kulaklarında. Buna rağmen yine de Merve’yi teselli etmeye çalıştı, İyileşebileceğini söyledi. Fakat Merve bu sözlerle telkin olmak bir yana daha da kötü olup telefonda hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Zeynep ağlama dese de dinlemedi. Zeynep, Merve ile arasında yaşanan olaylar nedeniyle kırgın olsa da hastanede yatarken Merve’yi çok kere ziyaret etti. Elif ile de konuşmuştu Zeynep. Elif’in babasının Eğirdir Kemik Eklem Hastalıkları Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesinde çalıştığını öğrenmişti. Merve ile ilgili olayları öğrenen Elif’in babası yardımcı olmak istemişti. Oysaki Merve kızı hakkında neler neler söylemişti. Aşağılayıcı şekilde onu rencide etmişti. Ama herkes bir engelli adayı hayat neler gösterir bilmiyor.

Elif’in babası 1 sene gibi bir zaman Merve’ye tedavi için yardımcı olmuş ve büyük oranda iyileşmesini sağlamıştı. 1 yıl sonra Merve’de Elif gibi koltuk değnekleri ile okula gelip gidiyordu. Merve’nin sağlığında yanında olan arkadaşları artık ona selam vermek bir yana acımaklı ve küçük görücü gözlerle bakıyorlardı. Merve ağlamaktan kendini harap etmişti. Zeynep ve Elif ise bir an olsun onu yalnız bırakmıyor ve destek vermektan kaçınıyorlardı. Oysa Merve ne kadarda küçük görüp alay etmişti ikisiyle de. Merve tüm bu olaylar karşısından herkesin gün gelip engelli olabileceğini anlayıp kendinden ve yaptıklarından bin kere utanmış ve çok pişman olmuştu. Elif ve Zeynep ile yüzleşip defalarca af dilemişti. 5 yıl sonra Merve’nin özü yok denecek kadar azalmıştı. Merve bu süreçte okumuş olduğu Hukuk Fakültesini bitirip Avukat olmuştu. Elif ve Zeynep’te aynı

yıl mezun olmuşlardır. 3 arkadaş yaşanan acı olayları bir kenara bırakıp görüşmeye devam etme kararı aldılar. Ayrıca Merve kendi yaptığı hataları başkalarının yapmaması için bir dernek kurup kendisi de sürekli seminerler düzenleyip konuyu halka anlatıp, farkındalık yaratmak adına çalışmalar yapma başlamıştı. Evet herkes anlamıştı kimse fiziksel durumuyla, özrüyle değerlendirilmemeli. Taşınan kalp yeterlidir yaşam ışığı saçmaya. Unutmamak gerekir her sağlıklı insan engelli adaydır. Bunun farkına acı olaylar yaşamadan hayatımızın geri kalanından pişmanlık duymadan farkına varmalıyız. Mutluluk fiziksel yapımız da değil içimizde saklıdır.